ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵੀ ਸਾਫ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਗਾੜੇ ਵਦਨ ਤੋਂ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਕਹਿਣ ਗੇ ਕਿ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਓ। ਜਾਣੇ ਕਿ ਲਾਲਿਆਂ ਨੇ ਖੁਦ ਗਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਮੁਖ ਰਖ ਕੇ ਭਾਰਤ ਦੀ ਵੰਡ ਅਤੇ ਫਿਰਕੂ ਫਸਾਦ ਕਰਵਾਏ ਅਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨੇ ਸਾਡਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਾਂਗਰਸ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਚੁਣੀ ਹੋਈ ਅਸੈਂਬਲੀ ਸੀ। ਏਦਾਂ ਦੀ ਹੀ ਚੁਣੀ ਹੋਈ ਅਸੈਂਬਲੀ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਚੌਧਰੀ ਛੋਟੂ ਰਾਮ ਜੱਟ ਜਾਂ ਜੱਟ ਸਿੱਖਿਆ ਨੇ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਕੌਮਾਂ ਇਕ ਜਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਲਾਲਾ ਗਾਂਧੀ ਵਰਗੇ ਮਕਾਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਲਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜੁਰਅਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪੈਂਦੀ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਾਰਤਾਂ ਦਾ ਫੱਲ, ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਮਿਲਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਅਗਸਤ 1947 ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ। ਯਾਨੀ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਲਾਲਿਆਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ੋਰਾਂ ਦੇ ਫਿਰਕੂ ਫਸਾਦ ਹੋਣ ਦੇ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਅੰਗਰੇਜ਼। ਜੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਾਜਸੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜੱਟ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਪਾਕਿਸਤਾਨ, ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਵਿੱਚ ਹਨ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਨ ਲੜਦੇ ਅਤੇ ਲਾਲਾ ਰਾਜੀਵ ਗਾਂਧੀ ਵਰਗੇ ਸ਼ਨਕਰ ਵਰਨ ਦੇ ਰਾਜਸੀ ਚੋਰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਲੀਡਰ ਵੀ ਨ ਬਣਦੇ ਜਿਸ ਦੇ ਕਹਿਣ ਉੱਤੇ ਅਸੀਂ ਮੂਰਖ ਜੱਟ ਫ਼ਰਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਆਪਣੇ ਹੀ ਜੱਟ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਹਾਂ। ਵੱਡੀ ਸ਼ਰਮ ਦੀ ਗਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਜੱਟ ਚੌ. ਛੋਟੂ ਰਾਮ ਨੇ ਗਾਂਧੀ ਵਰਗੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਲਾਲੇ ਤੁਰਾਏ ਅਤੇ ਕਾਲੀਆਂ ਝੰਡੀਆਂ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਕਰਦੇ ਸਨ ਉਸੀ ਚੌ. ਛੋਟੂ ਰਾਮ ਦੇ ਮਨ ਰਖਣ ਵਾਲੇ ਜੱਟ ਅਜ ਲਾਲਾ ਗਾਂਧੀ ਵਰਗੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਪੈਰ ਚੁਮਦੇ ਨੇ। ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੇ ਜੱਟ ਜਾਂ ਜੱਟ ਭਾਈਓ ਜਾਗੋ ਅਤੇ ਚੌ. ਛੋਟੂ ਰਾਮ ਦੀ ਲਾਜ ਰਖੋ। ਹੁਣ 2000 ਨੂੰ ਸਤਿਜੁਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਨਕਰ ਵਰਨ ਦਾ ਖ਼ਾਤਮਾ ਹੋਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਈ 1998 ਵਿੱਚ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾ ਵੱਡੀ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਪੀਰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਪਛਮੀ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਹੀ ਮਰਨ ਲਈ ਸ਼ਸਤ੍ਰਿਆਰ ਕੀਤੀ ਬੈਠੇ ਹਨ ਪਰ ਉਤਰ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਫਿਰਕੂ ਫਸਾਦਾਂ ਅਤੇ ਲੁਟ ਮਾਰ ਨਾਲ ਮਰਨ ਗੇ। ਪਛਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਜਾਤੀ ਨ ਭੁਲਣ ਗੇ ਉਹ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸ਼ਰਮਸਾਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਚੈਨ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਗੇ। ਯਾਦ ਰਖੋ ਕਿ ਇਹ ਸਤਜੁੱਗ ਖੱਤਰੀ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੇ ਲਾਹੌਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਕਸੂਰ, ਆਦਿ ਗੜ੍ਹ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦਾ ਬੁਰਾ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਧਾਰਮਕ ਸ਼ਰਾਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਖੱਤਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦ ਦੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਦੁਰਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਫਰੀਕਾ ਵਰਗੇ ਮੁਲਕਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਜਾਤੀ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੇ ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਜੋ ਆਦਮੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਨਿਕਲੇ ਗਾ ਉਹੀ ਆਦਮੀ ਹੀ "ਆਦਮ ਦਾ ਬੇਟਾ" ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਸ਼ਰਮ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਹ ਧਰਮ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਸਥਾਨ ਮੰਦਰਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉੱਤੇ ਗਨੇਸ਼ ਦਾ ਪਹਿਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਵਿੱਚ "ਦੁਨੀਆਵੀ ਸੱਚ" ਦੇ ਸਬਕ ਲਈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਐਦਾਂ ਦੇ ਹੀ ਧਰਮੀ ਆਦਮੀ ਇਤਬਾਰ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨ ਕਿ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਪਰਧਾਨ ਰੀਗਨ ਵਰਗੇ ਮਕਾਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਜਿਹੜੇ ਜਿੰਜਦੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਹਨ ਚਰਚ ਅਤੇ ਭੇਜਦੇ ਨੇ ਗਰੀਬ ਮੁਲਕਾਂ ਵਿਚ ਕਣਕ ਅਤੇ ਦਵਾਈਆਂ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਬੰਦੂਕਾਂ ਅਤੇ ਗੋਲੀਆਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਕਾਰ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਰੱਬ ਪੈਸਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚਰਚ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਮੰਦਰ ਹਨ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਲੋਕ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਪਰ ਵਾਲੇ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਬਾਰੇ ਅੰਜੀਲ ਮੱਤੀ 19.12 ਵਿੱਚ ਇੰਜ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ:- "ਕੁਝ ਹੀਜੜੇ ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਟੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ (ਇਹ ਉਹ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕੰਜਰੀ ਦੇ ਪੇਟੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਦੀ ਨ ਕਰੋਣ ਕਰਕੇ ਉਹ ਹੀਜੜਿਆਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋਣ) ਕੁਝ ਹੀਜੜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਬਣਾਏ (ਇਹ ਹਨ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੰ. 2 ਅਤੇ 3) ਅਤੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਰੱਬ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਲਈ ਖ਼ੁਦ ਹੀ ਹੀਜੜੇ ਬਣੇ (ਇਹ ਉਹ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਰੱਬ ਲਈ ਸੰਨਿਆਸ ਆਸ਼ਰਮ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੌਮੀ ਵਜੂਦ ਨੂੰ ਛੁਟੀ ਦੇ ਕੇ "ਹਰੀਜਨ" ਬਣਦੇ ਹਨ) ਅੰਜੀਲ ਦੀ ਇਸ ਬੁਝਾਰਤ ਵਿੱਚ "ਰੂਹ" (ਰੱਬ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਆਦਮੀ ਹੈ) "ਜਿਸਮ" ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਫਿਰ ਦੁਨਿਆਵੀ ਨਾਲ ਫ਼ਰਜ਼ ਦਸਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਇਸ ਬੁਜਾਰਤ ਅਤੇ ਜੌਨ 4 ਦੀ ਬੁਝਾਰਤ ਨੂੰ ਸਮੱਝ ਜਾਏ ਉਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗਿਆਨ ਪਰਾਪਤ ਹੋਏਗਾ ਪਰ ਪੱਛਮ ਦੇ ਕਿਤਾਬੀ ਕੀੜੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਪਰੋਫੈਸਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਚੁੱਕੀ ਖੋਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਅੰਜੀਲ ਨੂੰ ਦੂਸਰੇ ਮਜ਼ਮੂਨਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਧਰਮ ਦੇ ਚਾਰ ਪੰਥ

ਇਨਸਾਨ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਜਾਂ ਧਰਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਰੱਬ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਨੂੰ ਮਣਨੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਇਸ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰੇ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਵਾਲੇ ਕੰਮਾਂ ਨਾਲ ਰੱਬ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰੇ। ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਦਮਾਗੀ ਲਿਆਕਤ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਰੱਬ ਦੀ ਮਹਿਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਧਰਮ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਮਨਜ਼ਲਾਂ ਜਾਂ ਪੱਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ ਤਿੰਨ ਮਨਜ਼ਲਾਂ ਤਾਂ ਆਦਮੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਹੀ ਹਿਮੱਤ ਨਾਲ ਤਹਿ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਚੌਥੀ ਮਨਜ਼ਲ ਤੇ ਰੱਬ ਹੀ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀਆਂ ਤਿੰਨਾਂ ਮਨਜ਼ਲਾਂ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਗ਼ਲਤੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਚੌਥੀ ਮਨਜ਼ਲ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਕਦੀ ਗ਼ਲਤੀ ਨਹੀ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਹਰ ਵਕਤ ਰੱਬ ਦਾ ਹੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਭਗਤ ਕਬੀਰ, ਰਵਿ ਦਾਸ, ਨਾਮ ਦੇਵ, ਆਦਿ ਇਸ ਚੌਥੀ ਮਨਜ਼ਲ ਜਾਂ ਪੱਦ ਦੇ ਹੀ ਆਦਮੀ ਸਨ। ਅਵਤਾਰ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਚੌਥੇ ਪੱਦ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੀਆਂ ਤਿੰਨ ਮਨਜ਼ਲਾਂ ਸੱਚ ਸੰਤੋਖ ਅਤੇ ਦਇਆ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰਖਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਪਹਿਲਾ ਪੱਦ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੁਨੀਆਵੀ ਜਾਂ ਅਸਥੂਲ ਸੱਚ ਬੋਲਣ ਅਤੇ ਸਬਕ ਲੈਣ। ਦੂਸਰੇ ਪੱਦ ਦੇ ਲੋਕ ਜਵਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਲਾਲਚ ਵਿੱਚ ਫਸ ਕੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਯਾਂ ਖਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਨਾਂ ਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੋਖ ਦੇ ਸਬਕ "ਨਾਮ" ਨਾਲ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੰਤੋਖੀ ਹੋ ਜਾਣ ਤਾਂ ਉਹ ਤੀਸਰੀ ਮਨਜ਼ਲ ਦੇ ਕਾਬਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੀਸਰੇ ਪੱਦ ਦੇ ਆਦਮੀ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਚਾਲੀ ਜਾਂ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਦਾਨਾ ਲੋਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਗਿਆਨ ਦੇ ਭੁੱਖੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪ "ਨਾਮ" ਜਪਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਮਨਜ਼ਲਾਂ, ਪੱਦਾਂ, ਪੰਥਾਂ, ਸਮਾਜਾਂ, ਮਿਲਤਾਂ ਜਾਂ ਕਮਿਊਨਿਟੀਜ਼ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਇਹ ਹੈ:-

1 ਪਹਿਲਾ ਪੰਥ ਹਿੰਦੂ:- ਇਹ ਪੰਥ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ "ਸੱਚ" ਦੇ ਸਬਕਾਂ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜੱਦੀ ਪੰਡਿਤ ਮੰਦਰਾਂ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਭਾਈ ਚਾਰਕ ਸਬਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪੰਥ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਕਾਥੋਲਿਕ (UNIVERSAL) ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਇਬਰਾਹੀਮੀ ਜਾਂ ਯਾਹੂਦੀ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਬਰਾਹੀਮੀ ਪੰਥ ਦਾ ਤੀਰਥ ਮੱਕਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਆਦਮ ਜਾਂ ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦਾ ਮੰਦਰ ਹੈ। ਇਸ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ "ਇਕੀਜਾ" ਯਨੀ ਕਿ ਅਪਣੇ ਜਿਸਮਾਨੀ ਜਾਂ ਕੌਮੀ ਪਿਓ ਦਾ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਹੱਜ ਦੀ ਰਸਮ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿਓ ਦੇ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਹੈ ਪਰ ਅੱਜਕਲ ਇਹ ਪਵਿਤਰ ਅਸਥਾਨ "ਕਾਬਾ" ਜਿਸਮਾਨੀ ਲਾਲਚੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਬਸ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਲੋਕ ਏਥੇ ਜਾ ਕੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹਾਜੀ ਬਣ ਕੇ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹਾਜੀ ਅਫਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇ ਸੋਚਿਆ ਜਾਏ ਇਮਾਨਦਾਰ ਗ਼ਰੀਬ ਆਦਮੀ ਕਿਵੇਂ ਹੱਜ ਦਾ ਖਰਚ ਉਠ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਉਹ ਬੇਈਮਾਨੀ ਨਾਲ ਪੈਸਾ ਨਾ ਕਮਾਏ। ਹੱਜ ਦੇ ਬਾਦ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਜੀਆਂ ਨੂੰ ਬੇਈਮਾਨੀ ਅਤੇ ਕੂੜ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਛੁੱਟੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂ ਕਿ ਮੱਕਾ ਦੇ ਮੌਲਵੀਆਂ ਨੇ ਬਹਿਸ਼ਤ ਦਾ ਟਿਕਟ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੌਲਵੀਆਂ ਦੇ ਸਰਦਾਰ ਦੀ ਕੁਰਸੀ ਔਟੂਮਾਣੀਆਂ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹਰ ਸਾਲ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਠੇਕਿਆਂ ਵਾਂਗ ਨੀਲਾਮ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੌਲਵੀਆਂ ਤੋਂ ਕੀ ਭਾਲਦੇ ਹੋ ਸੱਚ ਯਾਂ ਕੂੜ? ਹੱਜ ਦੇ ਬਾਦ ਤਾਂ ਬੱਚਾ ਆਦਮ ਦਾ ਪੁਤਰ (son of Man) "ਇਕੀਜਾ" ਹੀ ਬਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜੇ ਰੱਬ ਦੀ ਮਹਿਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਸੱਚ ਅਤੇ ਸੰਤੋਖ ਨਾਲ ਈਮਾਨ ਪੱਕਾ ਕਰਕੇ ਇਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਣਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮਨ ਮੁੱਖਾਂ ਨੇ ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲੁਟ ਮਾਰ ਕੇ ਨਾ ਇਸ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕੀਤਾ ਬਲਕਿ ਇਸ ਇਸਲਾਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਰੰਗ ਨਾਲ ਰੰਗਿਆ। ਦਰ ਅਸਲ ਮੁਹੰਮੱਦ ਕੋਈ ਅਵਤਾਰ ਯਾਂ ਰੂਹਾਨੀ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਕ ਜਿਸਮਾਨੀ ਆਦਮੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਬਹਿਸ਼ਤ ਦੇ ਮਜ਼ੇ ਵੀ ਜਿਸਮਾਨੀ ਹੂਰਾਂ, ਦੁੱਧ, ਸ਼ਹਿਦ, ਬਾਗ਼, ਆਦਿ ਹਨ ਨਾਂ ਕਿ ਰੂਹਾਨੀ "ਅਨੰਦ"। ਹੁਣ ਤੁਸੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜ ਕੇ ਮਰਨਾਂ ਦੇਖਣਾ। ਧਰਮ ਦਾ ਦੂਜੇ ਮੁਲਕਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਏਹੋ ਹਾਲ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਿਲੱਤ ਜਾਂ ਸਮਾਜ ਦਾ ਨਾਂਓ ਹਿੰਦੂ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਾਫੀ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਿੰਦੂ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ "ਹੋਂਦ" ਜਾਂ ਹਸਤੀ ਦਾ ਪੱਤਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਤੇ ਪੂਰਾ ਜਾਂ ਪੱਕਾ ਰਹੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਨਜਾਣ ਆਦਮੀ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਪੁਛਣੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਵਾਲ ਕਰੀਦਾ ਹੈ "ਤੂੰ ਹੁੰਦਾ ਕੌਣ" ਅਤੇ ਹੁੰਦੇ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੀ "ਹੋਂਦ" ਜਾਤੀ ਅਤੇ ਬਾਸੀ ਦਸ ਕੇ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਹੜਾ ਆਦਮੀ ਆਪਣੀ ਜਾਤੀ (ਬੀਜ, ਤੁਖ਼ਮ, ਕੌਮ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣੇ ਵਿੱਚ ਦੂਧ) ਅਤੇ ਬਾਸੀ (ਪਿੰਡ ਜਾਂ ਸ਼ਹਿਰ) ਨਾਲ "ਹੋਂਦ" ਦਸ ਸਕੇ ਉਹ ਹਿੰਦੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੀ "ਹੋਂਦ" ਨੂੰ ਛੁਪਾਏ ਉਹ ਚੋਰ ਦੇ ਵਾਂਗ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਾਂ ਹੋਏ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੰਜਰੀ ਦੇ ਪੇਟੋਂ ਮੁੰਡਾ ਉਹ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦਾ ਸ਼ੈਤਾਨ ਜਾਂ ਹਰੀਜਨ। ਜਿਹੜੇ ਆਦਮੀ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਜਾਨ ਬੁਝ ਕੇ ਦੂਸਰੇ ਨਾਂਓ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦੇ ਖੱਤਰੀ, ਬਣੀਆ, ਭਾਟੀਏ, ਆਦਿ ਆਪਣੀ ਕੌਮਾਂ ਹਿੰਦੂ, ਸਿੱਖ, ਮੁਸਲਮਾਨ, ਆਦਿ ਦਸ ਕੇ ਛੁਪਾਉਂਦੇ ਉਹ ਹਨ ਅਸਲੀ ਸ਼ਨਕਰ ਵਰਨ ਦੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਲੀਡਰ ਅਤੇ ਜੋ ਮੂਰਖਤਾਈ ਵਿੱਚ ਸ਼ਨਕਰ ਵਰਨ ਦੇ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਦੇ ਚੇਲੇ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅੱਤਵਾਦੀਆਂ ਦਾ ਪਹਾੜ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ

ਭੋਲੇ ਲੋਕ ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੀ ਜਾਤੀ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੀ ਦਸਦੇ ਹਨ ਪਰ ਮੂਰਖਤਾਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਾਤੀ ਉੱਤੇ ਪੱਕੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ। ਏਦਾਂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਹਿੰਦੂ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਅੱਤਵਾਦੀਆਂ ਦੇ ਪਹਾੜ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਭਿੜਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਮੂਰਖ ਲੋਕ ਬੇਗਾਨਿਆਂ ਦਾ ਆਪਣੀ ਕੀਮਤੀ ਜਾਨ ਅਤੇ ਜਾਨਮ ਖੋਂਹਦੇ ਹਨ। ਐਸੀ ਹੀ ਟਕਰਾ ਹੁਣ ਭਾਰਤ, ਏਰਾਨ, ਇਰਾਕ, ਲੇਬਨਾਨ, ਆਦਿ ਮੁਲਕਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹਨ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿ ਰਹੀਆਂ ਜਦ ਤਾਂਈ ਇਹ ਮੂਰਖ ਜਨੂਨੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਗੂ ਸ਼ਿਕਲਾਨ ਖ਼ਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਇਹ ਇਸਲਾਮ ਦੀ ਲੜਾਈ। 1998 ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਜ਼ੋਰ ਫੜੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਮਹਿਫੂਜ਼ ਅਸਥਾਨ ਉਹ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਜਾਤੀ ਜਾਂ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੇ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਦੇ ਸ਼ਨਕਰ ਵਰਨ ਦੇ ਲੀਡਰ ਵੀ ਏਨੇ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸ਼ਨਕਰ ਵਰਨ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕ ਸ਼ਰਾਰਤ ਦੇ ਬਾਰੇ ਹੁਣ ਲਾਲਚੀ ਪੰਡਿਤ ਦੇ ਅੰਧਿਆਨ ਦੀ ਵੱਡੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸਲੀ ਪੰਡਿਤ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰ ਇਸ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਬਲਕਿ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਐਦਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਪੰਡਿਤ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਗ੍ਰਿਹਸਥੀ ਘਰ ਬਾਰ ਛੱਡਣ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਦੁਨੀਆਵੀ ਮਾਇਆ ਦੀ ਤਾਂਘ ਨ ਰਹੇ ਅਤੇ ਉਹ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਹੀ ਮਾਇਆ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਰਹੇ। ਦੋ "ਮਾਇਆਂ" ਨੂੰ "ਦੁਬਧਾ" ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਵੀ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਛੁੱਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣਾ ਹੀ "ਦੁਬਧਾ" ਤੋੜਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅਸਲੀ ਪੰਡਿਤ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਈਸ਼ਵਰ ਕੋਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ। ਅਸਲੀ ਪੰਡਿਤ ਦਾ ਵਰਨਣ ਈਸਾ ਮਸੀਹ ਨੇ ਮੱਤੀ 13.52 ਵਿੱਚ ਇੰਝ ਕੀਤਾ ਹੈ "ਕਿ ਉਹ ਇਕ (ਜੱਦੀ) ਘਰ ਯਾਨੀ ਕਿ ਮੰਦਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਇਲਮ ਦੇ ਖ਼ਜ਼ਾਨੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਵੇਂ (ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ "ਨਾਮ" ਉਪਨਿਸ਼ਦ ਸ੍ਰੁਤੀ ਵਿੱਚੋਂ "-- "ਵੇਦ" ਮੈਂ "ਨਾਮ" ਉੱਤਮ..") ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ (ਮਨੁ ਸਿਮਰਤੀ ਦੇ ਰਵਾਜ ਅਤੇ ਰਸਮਾਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਕਿ ਪੁਸ਼ਤ ਦਰ ਪੁਸ਼ਤ ਚੱਲੀਆਂ ਔਂਦੀਆਂ ਹਨ) ਖ਼ਜ਼ਾਨੇ ਕੱਢਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਰਖੋ ਕਿ ਜੌਨ ਦੀ ਬਾਪਤਿਸਮਾ ਇਕ ਅਸਲੀ ਨਮੂਨੇ ਦਾ ਪੰਡਿਤ ਸੀ। ਹੁਣ ਜੇ ਪੰਡਿਤ ਲਾਲਚੀ ਹੋਕੇ ਦੁਨੀਆਵੀ ਮਾਇਆ ਅਤੇ ਵੱਡਿਆਈਆਂ ਵਿੱਚ ਫੱਸ ਜਾਣ ਅਤੇ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਆਸ਼੍ਰਮ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪੈਣ ਤਾਂ ਈਸ਼ਵਰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਦੀ ਸੁਰਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਨਾਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਰਾਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੰਡਿਤਾਂ ਦੇ ਰਾਤ ਵਾਂਗ ਅਗਿਆਨੀ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਨ ਇਹ ਆਪ ਮੁਕਤੀ ਪਾ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਨ ਹੀ ਇਹ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ। ਇਸ ਲਈ ਪੰਡਿਤ ਆਪਣੀ ਅਨ੍ਹੇ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਨ੍ਹੇ ਹੀ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਪੰਡਿਤਾਂ ਦਾ ਅੰਧਿਆਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਗਲ ਤੋਂ ਲਗੇ ਗਾ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਜੱਟ ਦੇ ਕੱਟੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਅਤੇ ਮੁੱਛ ਕਿਵੇਂ ਕੱਟ ਗਈ? ਅਗਾਂਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਰੂਪ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਾਸਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਮਹਾਂਵੀ ਰੂਪ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਤੀਰਥ ਆਸ਼੍ਰਮ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਪੰਡਿਤ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦਾੜ੍ਹੀ ਅਤੇ ਮੁੱਛ ਕੱਟਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਦੁਨੀਆਵੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਪੱਗ ਵੀ ਬੰਨਦੇ ਸਨ ਪਰ ਪੰਡਿਤ ਨਹੀਂ। ਪੰਡਿਤ ਪੱਗੜੀ ਇਸ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਬੰਨਦੇ ਕਿ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸੱਚ ਬੋਲਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਪੱਗੜੀ ਜਾਂ ਇੱਜ਼ਤ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰੀਦੀ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੌਨ ਦੀ ਬਾਪਤਿਸਮਾ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪਰ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਪੰਡਿਤ ਲਾਲਚੀ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਵੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਦੇਖੋ ਦੇਖੀ ਫੈਸ਼ਨਦਾਰ ਬਣਨ ਲਈ ਦਾੜ੍ਹੀ, ਮੁੱਛ ਅਤੇ ਕੇਸ ਕੱਟਾ ਕੇ ਹੀਜੜੇ ਜੇਸੀ ਸ਼ਕਲ ਬਣਾ ਲਈ। ਹੁਣ ਹੀਜੜਿਆਂ ਦੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਹੀ ਦੇਖਦੇ ਦੇਖੀਆਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇਸਾ ਰਾਜਾ ਤਥਾ ਪਰਜਾ ਦੇ ਅਖਾਣ ਮੁਤਾਬਿਕ ਪੰਡਿਤਾਂ ਨੇ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦੀ ਵੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਮੁੱਛ ਕੱਟ ਕੇ ਆਪਣੇ ਵਰਗਾ ਫੈਸ਼ਨਦਾਰ ਹੀਜੜਾ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਬਣਾ ਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੀ ਵਰਗਾ ਨਿਕੰਮਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਕਿਉਂ ਕਿ ਅੰਨ੍ਹੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਕਿ ਕਾਰਨ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਵਜ੍ਹਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਆਪਣੇ ਜਿਸਮਾਨੀ ਝੂਠੇ ਪਿਓ ਜਾਂ ਜਾਤ ਦੀ ਹਉਮੈਂ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਭਿਮਾਨ ਪੰਡਿਤ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਪਿਓ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਕੇ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਪੰਡਿਤ ਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਪਿਓ ਦਾ ਗਿਆਨ ਨ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਹਉਮੈਂ ਦਾ ਰੋਗੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਹਉਮੈਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਬੱਚੇ ਭਾਵੇਂ ਜਵਾਨ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋ ਜਾਣ ਉਹ ਹਉਮੈਂ ਦੇ ਹੀ ਰੋਗੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਸਾਲ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀ ਪਿੰਡ ਦੇ ਨੰਬਰਦਾਰ ਜਾਂ ਜ਼ੈਲਦਾਰ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹੋ ਕਿ ਜੋ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਗ਼ਲਤ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਹਉਮੈਂ ਵਿੱਚ ਭਰਿਆ ਬੋਲੇਗਾ ਕਿ ਜੋ ਮੈਂ ਇੱਕ ਜ਼ੈਲਦਾਰ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ। ਯਨੀ ਕਿ ਹਉਮੈਂ ਵਿੱਚ ਆਦਮੀ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਜੋ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਨ ਕਰ ਸਕੇ ਉਹ ਮਨ ਦਾ ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੰਡਿਤ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਮੂਰਤੀਆਂ ਇਸ ਲਈ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਿਸਮਾਨੀ ਅਸਥੂਲ ਸੱਚ ਦੇ ਸਬਕ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਏ ਜਾਣ। ਹੁਣ ਮੂਰਤੀਆਂ ਬੇਜਾਨ ਪੱਥਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਧਾਰਮਿਕ ਜਾਨ ਸਤਿ ਜਾਣਨ ਨਾਲ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਪੰਡਿਤ "ਨਾਮ" ਦਾ ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਮੂਰਤੀਆਂ ਰੋਜ਼ੀ ਕਮਾਉਣ ਦੇ ਸਵਾ ਬੇਕਾਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਅੰਨ੍ਹੀ ਪਰਜਾ ਵਾਲਾ ਹਸਾਬ ਹੈ। ਐਦਾਂ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਪੰਡਿਤਾਂ ਤੋਂ ਲਾਭ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਦੇਆ ਨੰਦ ਵਰਗੇ ਪੰਡਿਤ ਨੂੰ ਵਸ ਵਿੱਚ ਕਰਕੇ ਲਿਆ ਜਿਸ ਨੇ ਆਰੀਆ ਸਮਾਜ ਚਲਾਇਆ। ਹੁਣ ਇਹ ਸਾਰਿਆਂ ਗਿਆਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ "ਆਰੀਆ" ਇਕ ਜਿਸਮਾਨੀ "ਨਸਲ" ਹੈ ਨ ਕਿ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾ ਧਾਰਮਿਕ ਸਮਾਜ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੂਸਰੀਆਂ ਨਸਲਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਰ "ਆਰੀਆ ਨਸਲ" ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਆਰੀਆ ਨਸਲ ਦੇ ਲੋਕ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਫਰਜ਼ੀ ਆਰੀਆ ਸਮਾਜ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਦ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਖੱਤਰੀ "ਮਾਰਸੋ" ਲਾਲੇ ਮੰਦਰ ਢੂੰਡਣ ਲੱਗੇ। ਜੱਦੀ ਪੰਡਿਤਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਮੰਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖ਼ਲ ਨ ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ ਇਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੰਦਰ ਬਗ਼ੈਰ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਬਣਾਏ। ਹੁਣ ਬਗ਼ੈਰ ਮੂਰਤੀਆਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਧਾਰਮਿਕ ਵਿੱਦਿਆ ਦੇਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਅਤੇ ਉਮਰ ਦੇ ਵੱਡੇ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਮੰਦਰਾਂ ਦੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਰੂਹਾਨੀ "ਨਾਮ" ਲਈ "ਹਰਿਮੰਦਰ" ਦੀ ਹੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਆਰੀਆ ਸਮਾਜੀ ਬਗ਼ੈਰ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਮੰਦਰ ਹਿੰਦੂ ਸਮਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਪਹਿਲੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੇ ਮੰਦਰ ਹੋਏ। ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਾਲਿਆਂ ਦਾ "ਹਰਿ ਮੰਦਰ" ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਸਤਰ ਰਖ ਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਾਫਰਾਂ ਦਾ ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਬਾਰੇ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾਏਗਾ। ਬਸ ਮੰਦਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੂਰਤੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਅਸਥੂਲ ਰੂਪੀ ਜਿਸਮਾਨੀ ਧਾਰਮਿਕ ਵਿੱਦਿਆ ਦੇਣ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੰਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮੂਰਤੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਵੀ ਮੂਰਤੀ ਭੇਂਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਬਗ਼ੈਰ ਮੂਰਤੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਆਰੀਆ ਸਮਾਜੀ ਮੰਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਸਿਰਫ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਕਲਾਮ ਭੇਂਟ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੰਡਿਤ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਸੱਚੇ ਪਿਓ ਈਸ਼ਵਰ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਕੇ ਜਵਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਾਤੀ ਝੂਠੇ ਪਿਓ ਦੀ ਹਉਮੈਂ ਮਾਰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਿਹੜਾ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਝੂਠੇ ਜਿਸਮਾਨੀ ਪਿਓ ਨੂੰ ਹੀ ਜਾਣੇ ਉਹ "ਇਕੀਜਾ" ਇਕ ਜਨਮ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੇ ਸੱਚੇ ਪਿਓ ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣੇ ਉਹ "ਦਵੀਜਾ" ਸੁਰਤੀ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਕੀਜਾ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਆਪਣੇ ਜਾਤੀ ਜਾਂ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦਾ ਪੱਖ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨਾਲ ਨਫਰਤ। ਅੱਖ ਬਦਲੇ ਅੱਖ ਜਿਵੇਂ ਰਾਵਨ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ ਯਾ ਹੋਰ ਬਦਲੇ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਇਹ ਇਕੀਜਾ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲੇ ਦੂਸਰੇ ਦੀ ਸੁਰਤੀ ਨਿੰਮਰਤਾ ਦੀ ਸਟ ਨਾਲ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦਵੀਜਾ ਆਦਮੀ ਹਰ ਇਕ ਜੀਵ ਜੰਤ ਵਿੱਚ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਰੂਪ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਹਰ ਇਕ ਨਾਲ ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਚਾਹੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਾਤ ਦਾ ਕਿਉਂ ਨ ਹੋਵੇ। ਐਦਾਂ ਦੇ ਹੀ ਦਵੀਜੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸੱਤ ਸੰਗੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਏਥੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸ ਦਿਆਂ ਕਿ ਧਾਗੇ ਦਾ ਜਿਸਮਾਨੀ ਜਨੇਊ ਸਿਰਫ ਇਕੀਜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲਿਆਂ ਦਵੀਜਿਆਂ ਲਈ ਰੂਹਾਨੀ ਜਨੇਊ ਦਾ ਵਰਣਨ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਨੇਊ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਗੰਢਾਂ ਤਿੰਨ ਜਸਮਾਨੀ ਗੁਰੂ ਮਾਤਾ, ਪਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪੰਡਿਤ ਦੇ ਬਣਨ ਦਾ ਜ਼ਾਮਨ ਹਨ ਅਤੇ ਬੋਦੀ ਨੂੰ ਚੌਥੀ ਗੰਢ ਮਨ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਣਨ ਦੀ ਜ਼ਾਮਣ ਹੈ। ਓਮੰਦਾ ਇਲਮ ਸਰੀਰਕ ਗੁਰੂ ਪੰਡਿਤ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ "ਏਕਮਕਾਰ" ਦਾ ਇਲਮ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਹਰੀ ਦੇ ਨਾਮ ਰਾਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਰੀਰਕ ਗੁਰੂ ਪੰਡਿਤ ਦਾ ਮੰਦਰ ਲੋਕ ਇਟਾਂ ਗਾਰੇ ਨਾਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ "ਹਰਿਮੰਦਰ" ਸਰੀਰ ਰੱਬੀ ਕੁਦਰਤ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਮੂਰਖ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਪੱਗ ਬਣਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਕਿਉਂ ਕਿ ਉਹ ਲੜ ਕੇ ਪੱਗ ਦੀ ਹਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਪੱਗ ਸਿਰਫ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲੇ ਸਿਆਣੇ ਹੀ ਰਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਵਿੱਚ ਪੱਗ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਜਾਣ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ ਸੁਰਤੀ ਅਤੇ ਨਿੰਮਰਤਾ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਔਣ। ਮੰਦਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਰਤੀ ਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਹ ਸੁਰਾਂ ਵਾਲੇ ਸਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਏਨਾਂ ਵੀਡਿਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਧਮਾਕੇ ਵਾਲੇ ਢੋਲਕ ਅਤੇ ਛੈਣੇ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਮੂਰਖ ਲੋਕ ਵੀ ਢੋਲਕੀ ਛੈਣੇ ਖ਼ੂਬ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਰ ਵਾਲੇ ਸਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਬਾਜੇ ਦੀਆਂ ਸੁਰਾਂ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਸੰਦ ਔਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਕੋਈ ਪੰਡਿਤ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ ਗਾ ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚ, ਸੰਤੋਖ ਅਤੇ ਦਇਆ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਨਾਲ ਕਰਮ ਮਾਰਗ ਰਾਹੀਂ ਦੇਵਤਾ ਅਤੇ ਦੇਵੀ ਬਣਾ ਕੇ ਮੁਕਤ ਕਰਵਾਏ ਗਾ ਪਰ ਹੁਣ ਪੰਡਿਤ ਲਾਲਚੀ ਅਤੇ ਬੇਸੁਰਤੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਰਮ ਮਾਰਗ ਤੇ ਚਲਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਧਰਮ ਦੀ ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਪਰਾਪਤ ਕਰਾਉਣ ਲਈ "ਹਰੀ ਦਾ ਮਹਾਂ ਪੰਡਿਤ", ਸੂਰਜ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੁਨਿਆ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਰੂਹਾਨੀ ਡਾਕਟਰ ਹੋਣ

ਆਤਮ ਮਹਿ ਸੋਧੈ॥ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਬੂਝੈ ਮੂਲ, ਸੂਖਮ ਮਹਿ ਜਾਨੈ ਅਸਥੂਲੁ॥ ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਕਉ ਦੇ ਉਪਦੇਸੁ, ਨਾਨਕ ਉਸ ਪੰਡਿਤ ਕਉ ਸਦਾ ਅਦੇਸੁ॥" "ਮਨਮੁਖ ਪੜਹਿ ਪੰਡਿਤ ਕਹਾਵਹਿ, ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਮਹਾਂ ਦੁਖੁ ਪਾਂਵਹਿ॥" "ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੁਹਤਾਜੁ ਪੰਡਿਤੁ ਕਹਾਵੈ, ਬਿਖਿਆ ਰਾਤਾ ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ॥ ਜਮ ਕਾ ਗਲਿ ਜੇਵੜਾ ਨਿਤ ਕਾਲੁ ਸੰਤਾਵੈ, ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਮਕਾਲੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ॥" "ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ ਬਹੁ ਕਰਮਿ, ਨ ਰੁਤਿ ਨ ਕਰਮ ਥਾਇ ਪਾਹਿ॥" "ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ ਹੋਰਿ, ਨਾਨਕ ਜਮਪੁਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਜਿਉ ਸੰਨੀ ਉਪਰਿ ਚੋਰ॥" "ਅਗੈ ਜਾਤਿ ਨ ਜੋਰੁ ਹੈ ਅਗੈ ਜੀਉ ਨਵੇ, ਜਿਨ ਕੀ ਲੇਖੈ ਪਤਿ ਪਵੈ ਚੰਗੀ ਸੇਈ ਕੇਇ॥" "ਜਾਤਿ ਕਾ ਗਰਬੁ ਨ ਕਰੀਅਹੁ ਕੋਈ, ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦੇ ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਹੋਈ॥ ਜਾਤਿ ਕਾ ਗਰਬੁ ਨ ਕਰਿ ਮੂਰਖ ਗਵਾਰਾ, ਇਸੁ ਗਰਬੁ ਤੇ ਚਲਹਿ ਬਹੁਤੁ ਵਿਕਾਰਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਚਾਰੇ ਵਰਨ ਆਖੈ ਸਭੁ ਕੋਈ, ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦੁ ਤੇ ਸਭ ਓਪਤਿ ਹੋਈ॥੨॥ ਮਾਟੀ ਏਕ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰਾ, ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭਾਂਡੇ ਘੜੈ ਕੁਮ੍ਹਾਰਾ॥੩॥ ਪੰਚ ਤਤੁ ਮਿਲਿ ਦੇਹੀ ਕਾ ਆਕਾਰਾ, ਘਟਿ ਵਧਿ ਕੋ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰਾ॥੪॥ ਕਹਤੁ ਨਾਨਕ ਇਹ ਜੀਉ ਕਰਮ ਬੰਧੁ ਹੋਈ, ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ॥" "ਫਕੜ ਜਾਤੀ ਫਕੜੁ ਨਾਉ, ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਇਕਾ ਛਾਉ॥"